

Дівчинка снігів. роман

КУПИТИ

Про книгу

Книжка сучасного іспанського письменника (н. 1987 р.) — передусім детектив, повний несподіваних поворотів. Автор, не дотримуючись хронологічної монотонності, розповідає про викрадення й багаторічні пошуки дитини. Роман написано лаконічним, мало не репортажним стилем, і це не випадково: друга головна тема — журналістика розслідувань, її значення у функціонуванні здорового суспільства. Героїня, спершу студентка, а потім журналістка, щиро віддана своїй професії, невтомно, коли вже й ФБР опустило руки, шукає дванадцять років і таки знаходить; особисті трагедії (зґвалтування, вбивство бабусі, яке скоїв дід) лише загартовують її дух і зміцнюють рішучість боротися проти сексуального й сімейного насильства. Не бракує в книжці й зворушливих описів людських переживань: і батька-матері дівчинки, і її викрадачів. Серіал на основі роману вийшов на платформі Netflix 2023 року.

ХАВ'ЄР
КАСТІЛЬО
ДІВЧИНКА
СНІГІВ



ХАВ'ЄР КАСТІЛЬО

ДІВЧИНКА СНІГІВ

Кастільйо Хав'єр

Дівчинка снігів : роман / Хав'єр Кастільйо ; пер. з ісп.
П. В. Таращука. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. — 368 с.

ISBN 978-966-10-8671-4

Книжка сучасного іспанського письменника
(н. 1987 р.) — передусім детектив, повний несподіваних
поворотів. Автор, не дотримуючись хронологічної
монотонності, розповідає про викрадення
й багаторічні пошуки дитини. Роман написано
лаконічним, мало не репортажним стилем, і це
не випадково: друга головна тема — журналістика розслідувань, її значення у функціонуванні
здорового суспільства. Героїня, спершу студентка, а потім
журналістка, щиро віддана своїй професії, невтомно, коли вже й ФБР опустило руки, шукає
дванадцять
років і таки знаходить; особисті трагедії (зґвалтування,
вбивство бабусі, яке скоїв дід) лише загартовують
її дух і зміцнюють рішучість боротися
проти сексуального й сімейного насильства.
Не бракує в книжці й зворушливих описів людських
переживань: і батька-матері дівчинки,
і її викрадачів.

LA CHICA DE NIEVE

by Javier Castillo

© Javier Castillo, 2020

© Netflix, 2023

Used with permission.

© Петро Таращук, переклад з іспанської

Видавництво Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002

Видавництво Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
У випадку побажань та претензій звертатися:
тел./факс (0352) 520 607 office@bohdan-books.com
mail@bohdan-books.com т. (0352) 519 797; (067) 350 1870,
(066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520
м. Київ, просп. Л. Каденюка, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279;
nk-bogdan@ukr.net

Мережа книгарень «Дім книги»: т. (067) 350 1467; (099) 434 9947;
dk-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»
www.bohdan-books.com

РОЗДІЛ 1

Нью-Йорк

26 листопада 1998 року

*Найгірше завжди стається тоді,
коли не здогадуєшся про нього.*

ГРЕЙС, ЗНЕХТУВАВШИ на кілька митей величну святкову ходу на честь Дня подяки, підняла очі вгору і глянула на доньку, що, сидячи на батькових плечах, променилася радістю. Побачила, як мала грайливо бовтає ніжками, а руки чоловіка цупко тримають її за стегна, хоча згодом їй здавалося, ніби він тримав не досить міцно. Усміхнений Санта-Клаус від мережі універмагів «Масу's» під'їжджав ближче, сидячи на гігантському троні, а Кера вряди-годи показувала пальцем і вищала від радості, розглядаючи почет із домовиків, ельфів, гігантських імбирних печив і плюшевих іграшок, що ступали попереду його повозу. Дощило. Легенька й тоненька водяна завіса спадала на плащі та парасольки, а краплі дощу, здавалося, скидались, як і завжди, на сльозини.

— Туди! — кричала дівчинка. — Туди!

Аарон і Грейс глянули, куди показує палець Кери: на білу гелієву кульку, що злітала до небес, стаючи дедалі меншою між хмарочосами Нью-Йорка. Потім дівчинка, повнячись радісного захвату, глянула на матір, і Грейс одразу знала, що не зможе сказати їй «ні».

На розі вулиці Грейс помітила вбрану як Мері Поппінс жінку з розкритою парасолькою під горою білих кульок, які вона дарувала кожному, хто підходив до неї.

— Хочеш кульку? — запитала мати, добре знаючи відповідь.

Кера не стримувала радості. Лише роззявила рота з виразом щастя й кивнула на знак згоди, показавши виразні ямочки на щоках.

— Але ж онде Санта-Клаус! Ми зараз пропустимо його, — запротестував Аарон.

Ямочки на щоках Кери зникли, і між передніми зубами видніла тепер вузенька шпаринка, в якій інколи застрявала їжа. Удома їх чекав морквяний торт для святкування дня народження дівчинки наступного дня. Аарон згадав про цей день і, можливо, саме тому погодився:

— Гаразд. Де беруть ті кульки?

— Їх на розі роздає Мері Поппінс, — хвилюючись, відповіла Ґрейс. Навколо них громадилося дедалі більше люду, спокій попередніх хвилин став зникати, немов масло у фаршированій індичці, яку мали сьогодні на вечерю.

— Керо, побудь із мамою, і не відходьте звідси.

— Ні! Я хочу Мері Поппінс!

Аарон зітхнув, а Ґрейс усміхнулася, збагнувши, що він знову поступиться.

— Сподіваюся, маленький Майкл буде не такий упертий, — додав Аарон, пестячи заокруглений живіт дружини. Ґрейс була вже на п'ятому місяці, цю вагітність він спершу вважав за нерозважливість, надто коли Кера ще така мала, а тепер тішився нею.

— Кера точнісінько така, як і батько, — засміялася Ґрейс. — Тут ти не заперечиш.

— Чудово, маленька! Ходімо по кульку!

Аарон поправив Керу на плечах і на превелику силу пробирався до рогу в дедалі густішій юрбі. Відступивши на кілька кроків, обернувся перед тим, як іти далі, і крикнув Ґрейс:

— У тебе все гаразд?

— Так! Не барися! Він уже їде!

Кера, сидячи на плечах Аарона, знову широко всміхнулася матері, обличчя дівчинки променилося радістю на всі боки. Це радісне й усміхнене обличчя стало, як збігло багато років, розрадою для Ґрейс, коли вона намагалася переконати себе, що порожнеча не така темна, біль не такий дошкульний, страждання не таке гнітюче: останній збережений у пам'яті образ Кери був усміхнений.

Коли дійшли до Мері Поппінс, Аарон опустив Керу на тротуар, і цієї дії він уже ніколи не пробачить собі. Певне, думав, що донька отак буде найближче до міс Поппінс, а може, хтозна, сподівався, що нагнеться до малої й заохотить її саму попросити кульку. Людина завжди діє, повнячись сподівань, навіть коли наслідки можуть бути найгірші. Звуки оркестру змішувалися з галасом юрби, сотні рук і ніг насилу просувалися по обидва боки від них, і Кера, немов злякавшись, щосили схопила батька за руку. Одразу простягла другу руку до

вбраної як Мері Поппінс дівчини, що сказала слова, які навіки закарбувалися в пам'яті батька, що от-от мав утратити все:

— Ця така гарна дівчинка хоче чогось солоденького?

Кера засміялася. А ще видала звук, який Аарон набагато пізніше згадуватиме як легеньке форкання, щось середнє між усмішкою і зародковим вибухом сміху. Такі спогади глибоко вкарбовуються в пам'ять, і саме за них несамовито чіпляється людина.

Він востаннє чув сміх рідної доньки.

Саме тієї миті, коли Кера тендітними пальчиками взялася за шнурок кульки, яку дала їй та нібито Поппінс, стався ще один вибух червоного конфетті, діти знову зняли радісний галас, і раптом батьки-матері й туристи занепокоїлися через низку поштовхів у юрбі, які надходили зусібіч і водночас нізвідки.

А потім сталося неминуче. Правда, згодом Аарон думав, що міг би дуже багато змінити за ті коротесенькі дві хвилини, коли все сталося. Думав, що, можливо, він сам міг би взяти кульку, або ж твердо наполягти, щоб донька лишилася з Грейс, або навіть підійти до дівчини з правого боку замість лівого, як було насправді.

Хтось штовхнув Аарона, він ступив крок назад і перечебився за бар'єрчик сантиметрів тридцять заввишки, що захищав дерево на розі 36-ї вулиці і Бродвею. Саме тієї миті він востаннє відчув дотик пальців Кери: їхню температуру, тендітність, те, як її рученятко тримало його вказівний, середній і безіменний пальці. Руки батька і доньки розчепилися, й Аарон тоді ще не знав, що це назавжди. Падіння Аарона могло б бути звичайним поодиноким випадком, якби після нього не впало ще кілька людей, немов кісточки доміно, тож та, можливо, секунда, потрібна, щоб знову зіпнутися на ноги, розтяглася до довгої хвилини, коли на нього наступали ногами люди, які, відходячи на кілька кроків назад, бо ж розступалися перед святковою процесією, знову підіймалися на тротуар і мимоволі ставали йому на руку або гомілку. Ще простертий, Аарон щосили гукнув:

— Керо! Стій там, де стоїш!

Ще не підвівся, але йому немов причулося:

— Тату!

Потовчений ногами, Аарон на превелику силу, розпихаючи людей, підвівся й побачив, що Кери вже немає коло Мері Поппінс. Решта

людей, які попадали, теж підводились і намагалися зайняти зручну позицію. Аарон поміж них одразу закричав знову:

— Кєро! Кєро!

Навколишні люди з подивом поглядали на нього, не знаючи, що діється. Аарон підбіг до дівчини з кульками:

— Моя донька! Ви бачили її?

— Дівчинку в білій курточці?

— Так! Де вона?

— Я дала їй кульку, і нас розвели в різні боки серед штовханини. Я вже не бачила її серед того безладдя. Хіба вона не з вами?

— Кєро! — знову крикнув Аарон, урвавши розмову з дівчиною і обернувшись до людей навколо. Шукав її поміж сотень ніг. — Кєро!

А потім сталося. Те, що стається в найгірші миті і що людина з орлиним зором одразу прозирнула б наскрізь. Із чиїхось рук випорснула біла гелієва кулька, й Аарон побачив її. Це було найгірше, що могло статися.

На превелику силу, розпихаючи якомога юрбу, яка заступала шлях, він підбіг аж до місця, де злетіла кулька, відходячи від рогу, де загубив доньку, й по дорозі кричав:

— Кєро! Доню!

Міс Поппінс закричала й собі:

— Тут загубилася дівчинка!

Коли Аарон нарешті дістався до місця, де злетіла кулька, якраз навпроти філії одного банку, там батько разом із донькою з двома кучерявими кісками сміялися, прощаючись із кулькою.

— Ви бачили дівчинку в білій курточці? — сповненим відчаю голосом запитав їх Аарон.

Чоловік стривожено глянув на нього й заперечно похитав головою.

Аарон тепер шукав усюди. Знову побіг до рогу й розпихав ліктями всіх, хто траплявся йому на дорозі. Був у відчаї. Люди тисячами громадилися навколо нього, їхні ноги, руки і голови заважали дивитись, він почувався таким розгубленим і безпорадним, що й серце, здавалося, от-от зникне десь у грудях. Музика сурм із пошту Санта-Клауса пронизливо звучала у вухах Аарона, немов пискливий дзвінок, який заглушував його крики в повітрі. Люди напірали, Санта-Клаус

усміхався на повозі, й усім кортіло підступити чим ближче і бачити його.

— Кєро!

Насилу підійшов до дружини, що, забувши геть про все, милувалася карикатурно перебільшеними танцювальними па чоловіків у подібі гігантських імбирних печив.

— Грейс! Я ніде не знайшов Кєри, — з болем признався він.

— Що?

— Я ніде не знайшов її! Я поставив її на землю і... загубив. — Голос Аарона тремтів. — Я не знайшов її.

— Що ти кажеш?

— Я не знайшов її.

Обличчя Грейс на мить скам'яніло з попереднім виявом радості, та потім на ньому проступили ознаки занепокоєності, а далі й паніки, вона теж крикнула:

— Кєро!

Обоє гукали на весь голос доньку на всій прилеглій території, навколишні люди полишили свої справи і разом із ними теж шукали Кєру. Святкова хода тривала далі, незважаючи ні на що, Санта-Клаус усміхався й вітав дітей, які сиділи на плечах батьків, аж поки зупинився на Гералд-сквер і врочисто оголосив про початок Різдвяних свят.

Натомість для Аарона і Грейс, що в пошуках доньки втратили голос і виснажили душу, за годину по тому все змінилося назавжди.

РОЗДІЛ 2

Мірен Тріґс 1998 рік

*Лихо завжди шукає тих, хто здатний пережити його,
натомість помста — тих, хто нездатний.*

УПЕРШЕ ПРО зникнення Кери Темплтон я дізналася ще студенткою Колумбійського університету. Коло дверей факультету журналістики я взяла один із численних примірників газети «Manhattan Press», які дарували студентам із наміром, щоб вони мріяли про величне і вивчали найкраще. Я прокинулася рано через кошмар, який снівся мені раз по раз: я мчала по безлюдній вулиці Нью-Йорка, тікаючи від своєї тіні, і скористалася цим лиховісним образом, аби піти в душ і приготуватися ще до світанку. Прийшла рано, і коридори факультету були ще безлюдні. Так вони більше подобалися мені. Я не любила ходити поміж незнайомих, не любила йти до аудиторії, відчуваючи по дорозі погляди і чуючи перешіптування. Для студентів я вже перестала бути Мірен, про мене казали: «Та дівчина, що...», а інколи ще долинали: «Тс, мовчіть, щоб не почула нас».

Інколи я відчувала, що вони мають слухність і я вже втратила ім'я, неначе я тільки примара сьогоднішньої ночі. Дивлячись у дзеркало й зазираючи в глибіню своїх очей, я завжди запитувала себе: «Мірен, ти тут?»

Зокрема цей день був дуже дивний. Минув уже тиждень після Дня подяки, й обличчя маленької Кери Темплтон з'явилося на сторінках однієї з найпопулярніших газет планети.

«Хто бачив Керу Темплтон?» — запитувала назва статті в «Manhattan Press» за 1 грудня 1998 року, нижче йшла фотографія з написом: «Більше інформації на сторінці 12». Кера на фотографії, знятій майже несподівано для неї, дивилася просто себе, її зелені очі задивилися на щось далеке ген за камерою, і цей образ лишився вкарбованим навіки в пам'яті всієї країни. Її обличчя нагадало мені мене в дитинстві, її погляд... нагадав мені мій погляд, як я вже стала дорослою. Дуже вразливий, дуже безпорадний, дуже... зраний.

71-й парад торговельної мережі «Macy's» 1998 року лишився в пам'яті Америки з двох причин. По-перше, тому, що став, як уважали, найкращим парадом в історії, участь у ньому взяли чотирнадцять оркестрів, виступали гурти «NSYNC», «Backstreet Boys», Мартіна Макбрайд, були численні флешмоби, що їх представляли сотні мажореток, пройшли всі персонажі телешоу «Сезам-стріт», а також безкінечна процесія блазнів, одягнених як пожежники. Торік була велика проблема з вітром. Деякі кулі призвели до травм і стався прикрий випадок із надувним рожевим динозавром Барні, якого кільком глядачам довелося проколоти під час спроб приборкати його і посадити на землю. Безладдя було таким страхітливим, що організаційний комітет зосередив усі свої зусилля на відновленні надщербленої репутації святкової ходи. Жоден батько чи мати не повели б своїх дітей на парад, де маленьку дитину міг би вдарити Барні або Бейб, поросятко заввишки п'ять поверхів. Усі, хто думав про організацію заходу, запропонували якомога уникати кожного потенційного ризику. В параді 1998 року все мало пройти гладенько. Запровадили обмеження висоти і розмірів куль, прибрали назавжди величного Вуді, того «Божевільного Птаха». Для допоміжних робітників, які мали тягти летючу процесію, провели інтенсивні тренувальні курси контролю за фігурами. Видовище було таким дивовижним, що навіть нині, коли минуло двадцять років, уся країна зберегла в пам'яті картини довжелезної вбраної в блакитне процесії, яка йшла за Санта-Клаусом аж до кінцевого пункту на Гералд-сквер. Усе відбулося напрочуд добре. Парад став справжнім успіхом, за винятком, що того дня Кера Темплтон, дівчинка, якій навряд чи виповнилося три роки, зникла серед юрби, наче ніколи й не існувала.

Джим Шмоер, мій викладач предмету журналістські розслідування, пізно прийшов в аудиторію. Тієї пори він був ще й головним редактором «Wall Street Daily», економічної газети з великим ухилом у бік загальних новин, і з його вигляду ми зрозуміли, що він був у муніципальному архіві й збирав давні матеріали. Він став перед аудиторією і жестом, який мені видавався сердитим, підняв угору газету й запитав:

— Чому, на вашу думку, зробили це? Чому, скажіть, помістили фотографію Кери Темплтон на першій сторінці з такою короткою назвою?

Сара Маркс, старанна студентка, що сиділа на дві лави попереду від мене, подала голос:

— Щоб ми всі могли впізнати її, якщо побачимо. Це могло б допомогти в її пошуках. Якби хтось побачив її і впізнав, то міг би, напевне, подати сигнал тривоги.

Професор Шмоер заперечно похитав головою і рукою подав знак мені:

— А що думає міс Трігс?

— Сумно, але це зробили, щоб продати більше газет, — без вагань відповіла я.

— Кажі далі.

— Як сказано в повідомленні, вона зникла тиждень тому на розі Гералд-сквер. Сказано, що сигнал тривоги подали одразу, а невдовзі по тому, як скінчився парад, дівчинку вже шукало все місто. У статті сказано, що її фотографію вже показували в новинах увечері після параду, а наступного ранку новини «CBS» починалися з її зображення. Через два дні її обличчям обклеїли всі ліхтарі в центрі Мангеттену. А тепер, як минув тиждень після події, її фотографію помістили не задля сприяння пошукам, а щоб і собі скористатися хворобливою цікавістю, яку, здається, породив цей випадок.

Професор Шмоер на мить завагався, непевно махнувши рукою.

— Але ти бачила раніше зображення цієї дівчинки? Дивилася новини того вечора або наступного ранку?

— Ні, професоре. Я не маю телевізора вдома і живу на півночі, в Гарлемі. Там на ліхтарях не клеять оголошень про дітей багатіїв.

— Ну? Хіба ця публікація не досягла своєї мети? Не допомогла тобі ідентифікувати дівчинку? Невже ти не віриш, що це зробили з наміром збільшити ймовірність, що дівчинку знайдуть?

— Ні, професоре. Це як подивитись. Почасти так, почасти ні.

— Кажі далі, — мовив професор, знаючи, що я вже дійшла висновку, якого він прагнув.

— У статті сказано, що її фотографію вже показували в новинах «CBS», бо видавці газети не хотіли, щоб люди вважали, ніби вони перші скористалися пошуками, хоча насправді це так.

— Але тепер ти вже знаєш обличчя Кери Темплтон, тож можеш долучитися до її пошуків.

— Так, але це не було остаточним наміром. Намір полягав у продажу газет. Новини по «CBS» у перші години справді могли претендувати на допомогу. А тепер видається, що журналісти прагнуть лише далі обговорювати новину, прагнуть лише отримати вигоду від випадку, який більшості людей уже нецікавий.

Професор Шмоер відвів погляд до решти аудиторії і несподівано для мене зааплодував.

— Саме це й сталося, міс Тріґс, — сказав він, киваючи головою, — і саме так я й хочу, щоб ви думали. Що ховається за подією, яка вийшла на першу сторінку? Чому одне зникнення важливіше за інше? Чому вся країна шукає тепер Керу Темплтон? — Зробив паузу, потім подав висновок: — Геть усі об'єдналися в пошуках Кери Темплтон, бо це вигідно.

То був, не заперечу, спрощений погляд на ситуацію, але саме цей сумний момент несправедливості поєднав мене зі справою про зникнення Кери.

— Прикро, — і ви швидко помітите це, — що медіа приєдналися до пошуків задля інтересу. Коли ви думаєте, чи слід повідомляти якусь новину, бо ж вона несправедлива або сумна, насправді єдине запитання, яке ставить перед собою редактор вашого видання, таке: чи продамо ми більше примірників? Цей світ функціонує завдяки інтересам. Родини просять допомоги в медіа з тієї самої причини. Адже випадок, який став публічним, отримує зрештою більше поліційних ресурсів, ніж невідомий випадок. Це факт. Кон'юнктурний політик потребує здобути підтримку громадської думки, тільки це має для нього значення, і саме тут замикається коло. Усі зацікавлені в розвитку справи: одні — щоб заробити гроші, інші — щоб відродити надію.

Я, розсердившись, мовчала. Гаразд, думаю, сердитою була вся аудиторія. Таке твердження навівало зневіру. Позбавляло надії. Потім, наче зникнення Кери було побіжною новиною, професор став коментувати статтю, де йшлося про причетність мера міста до можливого нецільового використання коштів, виділених на будівництво паркувального осередку на берегах Гудзона, а закінчив урок коментарями про подробиці дослідження, в якому він сам брав участь, про новий наркотик, який поширився в передмістях і почав

призводити до лиха серед найбідніших верств міського населення. Аудиторія отримала цілу серію безладних ударів дійсності в обличчя. Ти заходиш уранці на факультет, повнячись надій, а невдовзі виходиш розбита і з сумнівами в усьому. Тепер, думаючи про це, я знаю, що викладач досяг своєї мети.

Наприкінці лекції, ще не попрощавшись із нами до наступного тижня, професор Шмоер мав звичай давати нам тему, яку ми мали досліджувати протягом тижня. Минулого разу ми розглядали сексуальну наругу одного політика над своєю секретаркою. Натомість цього тижня сталася зміна, і викладач написав на дошці: «Вільна тема».

— Що це означає? — крикнув якийсь студент з останніх лав.

— Що можна досліджувати тему, яка найбільше цікавить вас у сьогоднішній періодиці.

Такий різновид завдань окрилював нас і давав змогу з'ясувати, що подобається нам найдужче в курсі журналістських розслідувань: політика і корупція, соціальні питання, екологічні проблеми чи махінації в бізнесі. Одна з головних новин повідомляла про можливий викид токсичних речовин у річку Гудзон, бо в одній конкретній зоні з'явилися сотні мертвих рибин. Ця справа була легким завданням, і вся група, зокрема і я, одразу зрозуміли це. Таж треба тільки взяти зразок води, проаналізувати його у факультетській лабораторії, і це дасть змогу визначити, яка хімічна речовина отруїла воду, вкриту мертвою рибою. Потім треба з'ясувати, які розміщені вище проти течії хімічні підприємства виробляють продукти або дають відходи, до складу яких входить та речовина, і *voilà*, є результат. Ніякого клопоту.

Коли виходили з аудиторії, до мене з дуже серйозним обличчям підійшла Крістіна Маркс, моя колишня подруга, з якою ми до минулого року сиділи за одним столом і коло якої увихалися всі хлопці нашої групи. Раніше ми були добрими подругами, а тепер від розмов із нею мене нудило.

— Мірен, ти підеш разом з усіма нами брати зразок води? Ніякої мороки. Решта наміряються піти сьогодні ввечері до дванадцятого пірса, взяти зразки води і прихопити з собою трохи пива. Уже вирішили. Думаю, туди прийде й кілька стильних хлопців.

— А я думаю, що цього разу не піду.

— Знову?

— Це мені не подобається. Крапка.

Крістіна насупила брови, але одразу прибрала характерний для неї стражденний вираз обличчя:

— Мірен... будь ласка... думаю, вже минув час... гаразд, відколи...

Я знала, куди вона хилить, і знала й те, що не наважиться закінчити фразу. Починаючи з минулого року, ми дуже відчужились одна від одної; гаразд, мабуть, треба признатися, що це я відгородилася від усього світу й відтоді прагнула бути сама і зосередитися на навчанні.

— Це не має нічого спільного з тим, що сталося. І, будь ласка, не розмовляй зі мною так, наче мене треба жаліти. Я втомилася бачити, що всі дивляться на мене з жалісливими обличчями. Зі мною все добре. Атож.

— Мірен, — плаксиво протягнула Крістіна, наче я дурепа. Певне, вона і з дітьми розмовляє таким тоном. — Я не хотіла б...

— А мені байдуже, зрозуміло? Крім того, я не розслідуватиму викид. Він мені абсолютно не цікавий. Якщо трапився один з нечастих випадків, коли можна вибирати, я хочу робити інше.

Крістіна видавалася ображеною, але не сказала про це. На додачу вона ще й боягузка.

— Тож у такому разі?

— Я розслідуватиму зникнення Кери Темплтон.

— Дівчинки? Ти певна? У таких випадках дуже важко знайти що-небудь. Наступного тижня не буде ніякого матеріалу і нічого схожого на нього, що ти могла б представити професору Шмоеру.

— Ну, і що? — відповіла я. — Принаймні буде хто-небудь, хто розслідуватиме цей випадок не задля грошей. Ця родина заслуговує, щоб хтось переймався їхньою донькою, а не думкою про порятунок свого заду.

— Мірен, ця дівчинка нікому не цікава. Ти сама це сказала. Нам дали таке завдання, щоб підвищити оцінку, а не знизити її. Не нехтуй можливість відзначитися.

— То ти цим переймаєшся, так?

— Мірен, не будь дурною.

— Можливо, я завжди була така, — заявила я, прагнучи покласти край розмові.

На цьому все могло б і скінчитися. Це могло б бути безуспішне розслідування протягом тижня, належне пересічній студентці журналістики. Незадовільна оцінка за одне конкретне завдання без впливу на остаточне оцінювання моїх успіхів у ЖР, як ми називали той предмет, проте долі заманулося, щоб я відкрила щось трансцендентальне, і воно назавжди змінило напрям і хід пошуків маленької Кери Темплтон.

РОЗДІЛ 3

Нью-Йорк

26 листопада 1998 року

*Навіть у найглибшій із найтемніших копалень
можна копати трохи глибше.*

ЗА КІЛЬКА ХВИЛИН після зникнення Кери Грейс із телефона Аарона зателефонувала в службу порятунку й розповіла, не тямлячись, що не може знайти доньки. Поліція мерщій приїхала одразу по тому, як кілька свідків бачили, як Грейс і Аарон гукали доньку, надриваючи голос задля безнадійно втраченої.

— Ви батько-мати? — запитав перший агент, що пробився крізь тлум до рогу Гералд-сквер і Бродвею.

Десятки перехожих сформували щільне коло довкруг Аарона, Грейс і поліції, спостерігаючи приголомшеність і безпорадність двох людей, які втратили найдорожче.

— Будь ласка, допоможіть знайти її. Будь ласка, — благала Грейс, умиваючись рясними сльозами. Хтось, напевне, забрав її. Сама вона не пішла б ні з ким.

— Заспокойтеся, місіс. Ми знайдемо її.

— Вона дуже маленька. І сама. Будь ласка, ви повинні допомогти нам. А якщо хтось?... Ох, Господи... а що, як хтось викрав її?

— Заспокойтеся. Вона злякалася і, безперечно, стоїть десь у закутку. Тепер тут дуже багато людей. Ми повідомимо решті полісменів і подамо сигнал тривоги. Ми знайдемо її, обіцяю вам. А коли це сталося? Коли ви бачили її востаннє?

Грейс глянула навколо, подивилася на занепокоєні обличчя людей і вже нічого не чула. Щоб не гаяти час, заговорив Аарон:

— Щонайбільше десять хвилин тому. Отут, саме тут. Я ніс її на плечах, ми прийшли взяти кульку... Я поставив її на тротуар і... вже не бачив її.

— Скільки років вашій доньці? Можете описати її, щоб допомогти нам? У що була вдягнена?

— Їй три роки. Гаразд, виповниться завтра. Вона... з темними косами... Мала заплетену кіску, ні, дві, по одній із кожного боку. Була в джинсах і курточці з каптуром... білій.

— Аароне, вона була рожева! Господи! — урвала чоловіка Ґрейс.

— Ти певна?

Ґрейс тяжко зітхнула. Здавалося, от-от зомліє.

— То була світла курточка, — наполягав Аарон.

— Якщо це сталося лише десять хвилин тому, вона має бути десь поблизу. Адже тут стільки людей, що неможливо рухатися.

Один полісмен узяв рацію й передав тривожне повідомлення:

— До уваги всіх агентів: 10-65. Повторюю: 10-65. Загубилася трирічна дівчинка, темні коси, джинси, курточка з каптуром світлого кольору. В районі Гералд-сквер, на розі 36-ї вулиці і Бродвею. — На мить замовк і звернувся до Ґрейс, що вже ледве стояла на ногах: — Місіс, як звуть вашу доньку? Ми знайдемо її, запевняю вас.

— Кера. Кера Темплтон, — відповів Аарон замість Ґрейс, що, здавалося, за мить знепритомніє. Відчував, як дружина дедалі більше спирається на нього, наче їй відняло ноги, тож йому щосекунди доводилося докладати ще тяжчих зусиль і підтримувати її.

— Відгукується на ім'я Кера Темплтон, — казав далі полісмен по рації. — Повторюю: 10-65, трирічна дівчинка, темні коси...

Ґрейс уже не мала сили ще раз чути опис доньки. Її серце несамовито калатало, здавалося, ніби вискочить, а ноги і руки вже не витримували тиску крові, що бігла по судинах. Очі Ґрейс заплющилися, вона впала на руки Аарона, люди навколо вражено зойкнули.

— Ні, Ґрейс... тепер ні, — прошепотів Аарон. — Будь ласка, тепер ні...

Аарон підтримував дружину, як міг, і, хвилюючись, поклав її на тротуар.

— Це пусте, дорогенька... розслабся, — шепотів він на вухо Ґрейс. — Зараз мине...

Ґрейс лежала на тротуарі з пустими очима, заскочені полісмени нагнулися, прагнучи допомогти їй. Підійшла якась жінка, і невдовзі Аарон побачив, як його тісно обступили люди, які намагалися з'ясувати, що діється.

— Вона просто дуже розхвилювалася! Будь ласка... відійдіть. Простір, їй потрібний простір.

— Це вже траплялося раніше? — запитав один полісмен. Другий викликав по радіо машину «швидкої допомоги». На вулиці й далі совались у різні боки тлуми людей. Рух транспорту зупинили, Санта-Клаус удалині й досі всміхався дітям зі свого повозу. Десять у тій велелюдній юрбі могла бути й Кера, що з переляку забилася в якийсь куток, дивуючись, чому батько-мати не з нею.

— Інколи, хай йому біс! Досі не було цілий місяць. Мине за кілька хвилин, але, будь ласка, знайдіть Керу. Допоможіть нам знайти доньку.

Тіло Ґрейс, що, здавалося, заснула на тротуарі, почало легенько здригатися, глядачі вражено зойкали.

— Це пусте. Авжеж, пусте. Уже минає, люба, — шепотів Аарон на вухо Ґрейс. — Ми знайдемо Керу. Дихай... Не знаю, чи ти чуєш мене тепер... Зосередься на диханні, і це скоро мине.

Обличчя Ґрейс мало-помалу втратило спокійний вираз, і на ньому відобразився страх, очі їй закотилися, Аарон лише боявся, щоб вона не забила об щось голову.

Коло, яке сформувалося навколо них, ставало дедалі вужчим, голоси всіх охочих давати поради змішувалися зі звуками поліційної рації. Раптом з одного боку люди стали швидко розступатися, і з'явилася група медиків із ношами й аптечкою першої допомоги. Разом із ними полісмени стали відпихати людей, які, здається, підступали дедалі ближче.

Аарон відійшов на два кроки назад, щоб дати медикам змогу працювати, й підніс руки до вуст. Був приголомшений. Кілька хвилин тому зникла донька, а тепер у дружини стався напад паніки. По щоці скотилася сльозина, й Аарон засмутився. Він не мав звичаю проливати сльози. Не звик демонструвати публічно своїх почуттів, а тієї хвилини відчував, що за ним пильно спостерігають, тому якомога стримувався, лише та краплинка пробилася на превелику силу.

— Як її звуть? — крикнула медсестра.

— Ґрейс! — теж крикнув Аарон.

— Це вперше?

— Ні... Інколи таке трапляється з нею. Вона тепер лікується, але... — Грудка в горлі не дала йому договорити.

— Грейс... красуне. Послухайте мене, — казала медсестра заспокійливим голосом. — Уже минає, зараз мине. — Повернула голову до Аарона й запитала: — У неї є алергія на якісь ліки?

— Немає, — пригнічено відповів Аарон. Він не міг зосередитись, почувався приголомшеним. Ходив туди-сюди, дивився під ноги і вдалину, поміж людських ніг, із відчайдушною надією побачити Керу.

— Кєро! — гукнув він. — Кєро!

Один полісмен попросив його відійти з ним убік.

— Містєре, нам потрібна ваша допомога, щоб знайти вашу доньку. З вашою дружиною все гаразд. Про неї подбають у пункті невідкладної допомоги. До якої лікарні ви хочете, щоб завезли вашу дружину? Нам потрібно, щоб ви лишалися тут із нами.

— Лікарні? Ні-ні. За п'ять хвилин у неї все мине. Це пусте.

Один із медиків підійшов до Аарона та полісмена і запропонував:

— Нам краще перейти в якесь спокійніше місце. Наша машина стоїть на наступному перехресті, тож буде краще, якщо вона опри- томніє після нападу там. Ви не проти, якщо ми почекаємо вас там? Якщо не буде ускладнень, ми не поїдемо до лікарні. Не переживайте, це тільки напад паніки. Мине за кілька хвилин, а коли скінчиться, їй треба буде спочити.

Раптом полісмен, який тільки-но підійшов до них і розмовляв по рації, щиро здивувався й запитав співрозмовника:

— Центральна, ви можете повторити останні слова?

Аарон, що стояв за кілька метрів від нього, не чув відповіді по рації, але помітив вираз обличчя полісмена.

— Що сталося? — скрикнув він. — Що діється? Це Кєра? Її знайшли?

Полісмен уважно слухав рацію і бачив, як до нього підбігає Аарон.

— Містєре Темплтоне, заспокойтеся, добре?

— Що сталося?

— Ми дещо знайшли.

РОЗДІЛ 4

27 листопада 2003 року

П'ять років після зникнення Кери

*Тільки той, хто ніколи не припиняє шукати,
зрештою знаходить себе.*

27 листопада в Нью-Йорку на перехресті 77-ї вулиці і вулиці Сентрал-Парк-Вест о дев'ятій годині ранку сотні помічників і волонтерів уже крутилися навколо гігантських надувних фігур, які от-от мали відірватися від землі. Усі, хто брав участь у підйманні величезних куль, що пролетять по вулицях Нью-Йорка, аж поки зупиняться навпроти універмагу «Масу's» на Гералд-сквер, поділилися на групи, одягнені задля нагоди відповідно до персонажа, якого мали вести: ті, хто мав забезпечувати політ Бейба, хороброго поросятка, ходили в рожевих курточках, а ті, хто ніс харизматичного містера Монополя, — в елегантних чорних костюмах; супровід міфічного Олов'яного Солдатика одягся в блакитні комбінезони. А на Гералд-сквер ранок почався з величного флешмобу «Америка співає», всі учасники були в барвистих костюмах, потім виступали кілька найкращих артистів країни.

Місто стало осередком грандіозного свята, люди на вулицях усміхалися, а діти, повнячись щастя, ішли до якоїсь точки, повз яку рухатиметься процесія. Навіть у небі магнат Доналд Трамп робив обліт на своєму гелікоптері, щоб передати «NBC» зняті з повітря кадри процесії, яка прокладе собі шлях по прямих вулицях Мангеттену.

Місто вже забуло про зникнення Кери Темплтон, хоча на неусвідомленому рівні спогад ще не розвіявся. Батьки-матері, йдучи по вулицях, міцно тримали своїх дітей і вживали засторог, яких раніше не брали до уваги. Уникали гарячих точок маршруту, зон, де передбачали найбільші скупчення люду. На перехресті з Таймс-сквер, на кінцевому пункті коло універмагу «Масу's» і навіть трохи далі на Бродвеї гуляли лише туристи, дорослі й гості з сусідніх міст. Родини з дітьми прагнули милуватися подією неподалік від початку руху процесії, поблизу від вулиці Сентрал-Парк Західної, у зоні найменшого ризику,

де широкі тротуари і великі простори, тож там можна було уникнути штовханини й потенційних панічних рухів юрби.

Було 9:53 ранку, і саме тієї миті, коли куля у формі Великого Птаха з телевізійного шоу «Сезам-стріт» почала здійматися в небо перед зачудованими поглядами сотень дітей і батьків-матерів зі щасливими усмішками, на середину вулиці вийшов якийсь пияк і, плачучи, несамовито вигукував:

— Пильуйте своїх дітей! Пильуйте дітей, бо інакше це місто пожере їх! Пожере, як пожирає все добре, що ходить по вулицях! У цьому місті немає нічого святого! Адже, якщо місто побачить його, то хапоне, як хапає все, що бачить!

Дехто з батьків-матерів відвертав погляд від велетенського жовтого птаха, що піднявся на кілька метрів від землі, й дивився на пияка в поцяткованому різними плямами костюмі, ще й без краватки. Чоловік мав чорну кошлату, недоглянуту бороду, волосся на голові збилося в плутану кучму. Він мав розбиту губу, кров із неї стікала вниз і замастила навіть комір сорочки, його очі були важкі від страждання та безнадії. Він ходив на превелику силу, бо ж на одній нозі не було черевика, видніла лише біла шкарпетка, нижня частина якої почорніла.

До чоловіка підійшли двоє волонтерів із наміром заспокоїти його.

— Гей, друже! Ти не зарано дійшов до такого стану? — запитав один, намагаючись відвести його вбік.

— Це День подяки, хіба тобі не соромно? — додав другий. — Іди звідси, поки тебе не арештували. Діти на тебе дивляться. Поводься як слід.

— Мені було б соромно, якби я брав участь... у цьому. Підживлював цю... машину, яка ковтає дітей! — кричав чоловік.

— Хвилиночку, — мовив, упізнаючи, один волонтер, ви... батько тієї дівчинки, яка...

— Мерзотнику, навіть не думай згадувати мою дівчинку!

— Так! Це ви... Мабуть, вам не треба було йти... сюди, — показав він рукою, намагаючись засвідчити розуміння.

Аарон схилив голову. Він цілісіньку ніч пиячив то в одному барі, то в іншому, аж поки всі позачинялися. Потім пішов до якоїсь крамнички й купив пляшку ялівцевої горілки, яку продавець-пакистанець, пройнявшись жалем, продав йому. Одним духом випив третину

пляшки й одразу виблював. Йому хотілося плакати. До початку святкової ходи «Масу's» і п'ятої річниці зникнення Кери лишалося кілька годин, а він ще вранці прокинувся в сльозах, як і всі минулі роки. До втрати доньки Аарон ніколи не пив. Був порядний, вів здоровий спосіб життя, мав звичай випити келих білого вина лише тоді, коли приймав гостей у своєму колишньому домі в Дайкер-Гайтс, кварталі багатіїв у Брукліні. А після зникнення Кери і зумовленої ним трагедії не було дня, щоб він не випив уранці склянки віскі. Між колишнім Аароном Темплтоном і теперішнім існувала така велика відмінність, що годі було заперечити: життя завдало йому важкого удару.

Ту сцену побачив якийсь полісмен і підбіг.

— Містере, вам треба вийти звідси, — сказав він, беручи Аарона за руку й показуючи йому шлях до виходу за бар'єри. — Тут можуть перебувати лише учасники ходи.

— Не чіпай мене! — крикнув Аарон.

— Містере... будь ласка... Я не хочу арештовувати вас. Багато дітей зглядаються на вас.

Аарон глянув у бік тлумів на вулиці і збагнув, що очі всіх людей мов прикипіли до нього. Ніхто не звертав уваги на гігантську тінь, яку відкидав жовтий птах, або на фігуру Людини-Павука, яку надували поодаль і яка от-от мала знятися в повітря. Схилив голову. Знову. Почувався розбитим. Враженим і приголомшеним. Емоційний удар у день святкової ходи був неминучий, тож єдине, що він міг зробити, — повернутися до своєї нової квартири в Нью-Джерсі, щоб виспатись і плакати на самоті. Але полісмен шарпав його за руку, і це було найгірше, що могло статися.

Аарон розвернувся і щосили вгатив кулаком в обличчя полісмена, повалив його на тротуар на очах у сотень дітей і батьків-матерів, які невдоволено забурчали.

— Яка ганьба! — крикнув хтось із них.

— Забирайся геть, блазню! — долинуло з іншого боку.

Хтось ударив Аарона в обличчя пляшкою води, і він, прибитий, роздивлявся на всі боки, не знаючи, звідки дістався удар.

Проте не мав часу подумати про причину невдоволення, чому люди неприхильно ставляться до його присутності, бо до нього підбігло ще

двоє полісменів і могутнім ударом повалили на землю. Аарон упав обличчям на асфальт. Не минуло й п'ятьох секунд, як руки йому заламали за спину, а кайданки зупинили кровообіг у зап'ястках. Мозок Аарона навіть не встиг сприйняти біль від удару, це сталося за дві хвилини, проте він добре відчував руки двох полісменів і одного волонтера, що миттю підняли його з землі під оплески всіх глядачів, до яких щойно долинали крики і нарікання батька з глибин його відчаю.

Опинившись у поліційному фургоні, Аарон заснув.

Коли за годину прокинувся, він, із руками, скутими за спиною кайданками, вже сидів в одному відділі західної секції Нью-Йоркського департаменту поліції поряд із літнім чоловіком, що видавався приязним і сумним. Аарону боліло обличчя, і він скривився, щоб позбутися засохлої крові на ньому, але ця думка виявилася хибною, біль поширився на всі боки.

— Поганий день? — запитав чоловік, що сидів збоку.

— Життя... погане, — відповів Аарон, відчуваючи потяг блювати.

— Звичайно, погане, якщо не робиш нічого, щоб змінити його.

Аарон глянув на чоловіка, а потім кивнув головою на знак згоди. Якийсь час думав, що в цього чоловіка немає навіть натяку на правопорушника, якби не руки, теж скуті за спиною. Зміркував, що цей чоловік, можливо, опинився тут через штрафи за паркування в неналежному місці.

Поміж столами відділу з'явилася жінка з каштановими косами і звернулася до літнього чоловіка:

— Містер Родріґес, так? — запитала вона, дістаючи якийсь аркуш зі свого портфеля.

— Так, — відповів чоловік.

— За кілька хвилин прийде мій колега з відділу вбивств і поставить вам кілька запитань. Ви хочете, щоб ми попередили вашого адвоката?

Аарон здивовано глянув на чоловіка.

— Немає потреби. Усе вже сказано, — спокійно відповів містер Родріґес.

— Гаразд, як хочете. Доводжу до вашого відома, що ви можете мати до своїх послуг офіційно призначеного адвоката, який буде з вами під час вашої заяви.

— У мене чисте сумління. Мені нема що приховувати, — всміхнувся чоловік.

— Добре, — підсумувала жінка. — За кілька хвилин за вами прийде полісмен. А ви... Темплтон Аарон. Ідіть зі мною, будь ласка.

Аарон підвівсь, як міг, і кивком голови попрощався з містером Родріґесом. Пішов услід за жінкою-полісменом, що енергійно ступала попереду, і дійшов до своєї рідної почекальні.

— Ось ваші речі. Зателефонуйте, кому хочете, щоб приїхав і забрав вас.

— І це все? — збентежено запитав Аарон.

— Бачите... полісмен, якого ви вдарили, співчуває вам. Він упізнав вас, знаєте? Він бачив вас по телевізору, коли пропала ваша донька. Каже, що ви вже досить постраждали і що сьогодні День подяки. Він не подавав заяви, а в рапорті тільки зазначив, що арештував вас, бо ви були надто збуджені. Тож у вас тільки незначний переступ.

— Отже... я можу йти додому?

— Не так швидко. Можете піти тільки тоді, як хтось приїде за вами. Ми не можемо відпустити вас самого, бо ви ще... гаразд, п'яні. Якщо хочете, можна переспати сп'яніння в почекальні, але я вам не раджу, бо це День подяки. Ідіть швиденько додому, поспіть трохи, а потім вечеряйте з родиною. Я певна, вас чекає добра вечеря.

Аарон зітхнув і знову глянув у бік приміщення, де й далі сидів містер Родріґес.

— Можна запитати вас, що він скоїв?

— Хто що скоїв?

Аарон кивнув головою в бік чоловіка:

— Він видається добрим.

— Ох, містере, справді. Учора ввечері він застрелив чотирьох чоловіків, які згвалтували гуртом його доньку.

Аарон ковтнув слину і глянув на містера Родріґеса з новою повагою і захватом.

— Він, безперечно, просидить решту свого життя у в'язниці, але я не звинувачую його. Я б на його місці... не знаю, що я вчинила б.

— Але ж ви служите в поліції. Ваш обов'язок — запроторювати лихих людей до в'язниці.

— Саме тому я й кажу так. Я не дуже довіряю цій системі. Тих убитих чоловіків не раз звинувачували в сексуальних злочинах, і... знаєте, де вони були? На свободі. Не знаю. Я щоразу менше довіряю цій системі. Саме тому я у відділі працюю з паперами і не вважаю, що належу до системи. Тут, друже, краще.

Аарон погодився. Жінка дістала пластикову коробку, в якій лежали шкіряний гаманець, кілька ключів на кільці з брелоком, що зображував пса Плутона, телефон «Nokia 6600», і поклала її на своєрідний прилавок. Аарон поклав до кишень гаманець, ключі й проглядав меню телефона. Побачив дванадцять пропущених дзвінків від Грейс і написав повідомлення, яке стер, не пославши. Вирішив зателефонувати, щоб якнайшвидше покинути відділ поліції. Вклав у вухо навушник і за кілька секунд почув жіночий голос:

— Аарон?

— Мірен, ти можеш приїхати за мною? Я встряв у невеличку халепу.

— Га?..

— Будь ласка...

Мірен зітхнула.

— Я в редакції. Це терміново? Ти де?

— У відділі поліції.

РОЗДІЛ 5

Мірен Тріґс
1998 рік

*Людина — це те, що вона любить,
а водночас і те, чого боїться.*

ТОГО САМОГО ДНЯ, після лекцій, я вирішила переглянути всі публікації про зникнення Кери Темплтон. Минув лише тиждень після її зникнення, але статті, повідомлення і чутки про неї збільшувалися в неспинному темпі. Я пішла до архіву університетської бібліотеки й запитала бібліотекарку, чи можна здійснити пошук опублікованих після дня зникнення повідомлень, де є слова «Кера Темплтон».

Пригадую обличчя дівчини і її холодну відповідь:

— Ми ще не обробили періодику за останній тиждень. Працюємо ще з 1991 роком.

— 1991-им? Таж тепер 1998-й. Живемо за доби технології, а ви мені кажете, що працюємо з сімома роками затримки.

— Така ситуація. Ти розумієш, що це все ще дуже нове? Але можна переглянути вручну. Їх не дуже багато.

Мірен зітхнула. Бібліотекарка почасти мала слухність. Скільки знадобиться часу, щоб знайти статті, де згадано про зникнення?

— Я можу подивитися газети за останній тиждень?

— Які? «Manhattan Press», «Washington Post»...

— Усі.

— Усі?

— Усі національні й зі штату Нью-Йорк.

Дівчина приголомшено глянула на мене і вперше зітхнула.

Я сіла чекати за столом у залі, а бібліотекарка тим часом зникла за бічними дверима. Здавалося, ніби доведеться чекати цілу вічність, і я мимоволі стала думати про той вечір. Підвелася, щоб не думати. Ходила якийсь час у проходах між полицями й забулася, шепочучи іспанські назви творів іспаномовних авторів.

Я почула позаду звук коліщаток, а обернувшись, побачила усміхнене обличчя дівчини, що штовхала візок із понад сотнею газет.

— Оце стільки? — запитала я, вражена тією купою. Адже уявляла її собі набагато меншою.

— Таж ти про це просила, ні? Періодичні видання за останній тиждень. Лише загальнонаціональні й місцеві зі штату Нью-Йорк. Не знаю, яке ти завдання виконуєш, але ти впевнена, що тобі не вистачить національних?

— Чудово, дякую.

Дівчина, лишивши візок із газетами коло одного столу під вікном, повернулася до свого бюро. Я схопила першу газету й почала швидко гортати сторінки, читаючи назви публікацій, мої очі перелітали від однієї до іншої, наче хижі птахи, які полюють у чагарнику.

Є різні способи шукати документальних підтверджень під час розслідування, й обраний спосіб великою мірою залежить від твого інстинкту та справи, яку хочеш розслідувати. У деяких випадках найкраще вдатися до поліційних документів, у інших — до муніципальних архівів або державних реєстрів. Інколи на вирішальний доказ тобі вказує якийсь свідок або довірена особа, а в багатьох інших випадках ідеться про чистий інстинкт. Треба шукати, досліджувати, порівнювати кожен дрібну інформації, яка може бути важливою. У справі Кери Темплтон я діяла наосліп. Було ще дуже рано для спроб дістати рапорт про її зникнення, крім того, жоден агент ФБР не посмів би поділитися інформацією зі студенткою журналістики на останньому курсі. Якщо ФБР співпрацює з журналістами головних видань, то завжди тільки тоді, коли є потреба і сподівання, що це може посприяти слідству. Таке вже траплялося в інших випадках. Поліція інколи потребувала очей мільйонів людей і задля цього пропонувала засобам інформації конфіденційний матеріал про розслідування, щоб завдяки допомозі громадян знайти якогось убивцю або жертву. В разі найгучніших випадків, як-от зникнення Кери, публікація подробиць про одяг, який був на ній, про те, де її бачили востаннє, і навіть про те, що подобається їй, могла допомогти і спонукати до пошуків та пильності, раптом хтось натрапить на важливий слід.

Я швидко проглянула газети за 26 листопада, в День подяки цього року, той самий день, коли зникла Кера. Редагування цих газет закінчили вранці попереднього дня, тож уся подана інформація

стосувалися новин і подій за 25 листопада, там не могло з'явитися ніяких даних про Керу.

У газетах за наступний день, коли я проглянула кілька сотень сторінок різних видань із фотографіями святкової ходи і заголовками про офіційний початок різдвяних святкувань, я натрапила на першу згадку про зникнення Кери. На 16-й сторінці газети «New York Daily News» в нижньому кутку з'явилася, обведена чорною рамкою, перша фотографія Кери, та сама, що за кілька днів була опублікована на першій сторінці «Manhattan Press». У повідомленні сухо розповіли, що з учорашнього дня почали пошуки трирічної дівчинки, яка зникла й відгукується на ім'я Кера. У тексті зазначили, що була одягнена в джинси, світлий білий або рожевий светрик і білий пуховик. Більш нічого. Ні години зникнення, ні місця, де бачили востаннє.

Я не здивувалася, побачивши в газетах за наступний день докладнішу статтю. Інша газета, цього разу «New York Post», присвятила зникненню Кери пів сторінки. У статті, яку підписав такий собі Том Волш, йшлося ось про що:

«Другий день пошуків Кери Темплтон, яка зникла під час святкової ходи на День подяки. Уже два дні, як у юрбі зникла трирічна дівчинка. Її батько-мати у відчаї й просять допомоги громадян, щоб знайти її». Статтю супроводила фотографія Аарона і Грейс Темплтонів, які тримали фото доньки. У їхніх очах бриніли сльози. Саме на тій фотографії я вперше побачила їх обох.

Я далі читала газети і вибирала сторінки, на яких згадували Керу або святкову ходу, і тим часом просувалася по календарю, аж поки дійшла до дня, коли вийшла стаття в «Manhattan Press» і я прийшла в бібліотеку.

Я глянула, котра година, і злякалася, побачивши, що вже майже дев'ята вечора. У бібліотеці не було нікого, хоча тієї пори року вона працювала до півночі. Невдовзі мали відбутися проміжні іспити, але до них було ще досить далеко, щоб ніхто не відчував нагальної потреби вчитися.

Я не мала засиджуватися так пізно. Тож хутко вклала потрібні сторінки в свій рюкзак і підвезла візок до бюро. Бібліотекарка бурчала, побачивши безладну гору паперу.

Я вийшла на вулицю й побачила, яка темна нью-йоркська ніч. Глянула в один бік, і в тій частині міста не було жодної живої душі. Глянула в другий — і побачила кілька постатей у клубах диму, які розмовляли і курили коло дверей бару. Я повернулася в бібліотеку, і дівчина за бюрком нещиро всміхнулася, знову побачивши мене.

— Я можу скористатися телефоном? — запитала я. — Бо не взяла грошей на таксі... Не думала, що закінчу так пізно.

— Зві... звісно, — відповіла дівчина, подаючи слухавку.

Я жила в найманій квартирі неподалік від факультету, в центрі Гарлему, в будинку з рожевої цегли на 115-й вулиці, де за десять хвилин ходу від факультету, розміщеного на схід від Морнінгсайд-парку, а мій будинок стояв якраз на захід від нього. Отже, досить було пройти кілька вулиць, перетнути парк, і я була б удома. Проблема полягала в тому, що в ті роки то була зона конфліктів. Адже в одній єдиній зоні, на північ від Центрального парку, зосередили чимало кооперативних будинків і масивів соціального житла, тож там не бракувало банд, гуртів неповнолітніх злочинців, наркоманів і грабіжників, які прагнули заскочити якусь необережну жертву. Вдень грабунків і нападів не було, проте вночі ситуація цілковито змінювалася.

Я набрала єдиний номер, що відповів би такої пори.

— Алло? — мовив чоловічий голос у слухавці.

— Ти не проти, щоб ми побачилися? — запитала його. — Я у факультетській бібліотеці.

— Мірен?

— У мене був складний день. Ти не проти, га?

— Добре. Дай мені п'ятнадцять хвилин, і я буду там.

— Я чекаю тебе всередині.

Поклала слухавку і збавляла час, спостерігаючи, як бібліотекарка намагалася впорядкувати безладдя роз'єднаних аркушів, що я утворила з газет. Трохи згодом на порозі з'явився професор Шмоер, одягнений у куртку з латками на ліктях, в окулярах в оправі з круглими скельцями, й подав мені знак вийти надвір.

— Як почуваєшся? — запитав він замість привітання, тільки-но ми пішли по тротуару.

— Я засиділася.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.



КУПИТИ